

HOMILIA EXÈQUIES EMILI CAPDEVILA (Rm 14, 8-9 i Jo 14, 1-7)

He de reconèixer que no es fàcil parlar públicament a l'hora de la mort, malgrat ho he fet molts cops, i parlar avui amb motiu del comiat de l'Emili, costa mes que mai.

Quan una persona estimada ens deixa, les paraules sempre semblen insuficients. Hi ha mirades, records, gestos quotidians que de cop ja no hi són, i el buit es fa present d'una manera molt real. Avui, cadascun de nosaltres porta al cor el seu propi record de l'Emili, i tots aquests records formen part d'aquest comiat.

Enmig d'aquest dolor, la Paraula de Déu ens ofereix consol i llum.

Sant Pau ens ha recordat una frase que avui ressona amb una força especial: **“Si vivim, vivim per al Senyor; i si morim, morim per al Senyor.”** La vida de l'Emili —amb les seves alegries, les seves lluites, els seus esforços, les seves estimacions— ha estat sempre en mans de Déu. Potser ell no ho expressava amb grans paraules, però ho vivia a la seva manera, amb fidelitat, amb senzillesa, amb aquella manera seva de ser present, de complir, de no fallar.

L'Emili ha viscut per al Senyor, no tant amb grans gestos visibles, sinó amb una fidelitat quotidiana, discreta, constant. En la seva família, en la seva feina, en el seu compromís amb el poble, en la seva presència a la parròquia i en el camí compartit amb els amics, la seva vida ha estat orientada cap a Déu i cap als altres. I ara que ha mort, també mor en el Senyor, sostingut per aquesta mateixa fe que l'ha acompanyat sempre.

A l'Evangeli, Jesús ens parla amb una tendresa immensa: **“Que els vostres cors s'asserenin.”** Són paraules dites a uns deixebles que tenien por de quedar-se sols. Avui semblen dites directament a nosaltres, a la seva família, als seus amics, a tots els qui el trobarem a faltar. Jesús sap que el cor humà es trasbalsa davant la mort, davant la separació i el buit. No ens retreu el plor ni el dolor, però ens ofereix un fonament ferm: la confiança.

Jesús ens diu: **“A casa del meu Pare hi ha moltes estances.”** Això vol dir que hi ha lloc per a cadascun de nosaltres, amb la nostra història concreta. No parla d'un espai fred o llunyà, sinó d'una llar, d'un lloc on un és esperat, conegut i estimat. També hi ha lloc per a l'Emili, amb tot el que ha estat, amb tot el que ha estimat, amb tot el bé que ha sembrat, encara que moltes vegades hagi estat en silenci. Avui confiem que Jesús mateix li ha preparat un lloc, una llar on ja no hi ha cansament, ni sofriment, ni adeus.

Jesús afegeix: **«Jo soc el camí, la veritat i la vida.»** Mirant la vida de l'Emili, podem reconèixer com aquest camí de Jesús ha pres forma concreta: en l'amor fidel a la Carme, companya de tota una vida; en l'estima profunda pels fills i pels nets; en la seva feina d'ebenista, viscuda com una vocació i un servei, amb el goig de la feina ben feta; en el seu compromís amb el poble i amb la comunitat cristiana; en una fe viscuda més amb els fets que amb les paraules. Avui confiem que Déu mateix l'ha acollit a la seva casa definitiva, no per mèrits, sinó per amor.

L'Emili ha recorregut el seu camí, amb passes a vegades fermes, a vegades cansades. Ha estimat, ha treballat, ha patit, ha compartit la vida amb les persones que avui l'acomiaten amb llàgrimes als ulls, (qui no te a casa seva alguna barana, armari, calaixera... feta per l'Emili). Tot això, avui, ho posem confiadament a les mans de Déu, que coneix el cor de cadascú millor que ningú.

En el nostre grup de revisió de vida, durant més de cinquanta anys, hem après a rellegir la vida a la llum de l'Evangeli, a deixar-nos transformar pel Crist. Avui aquesta mateixa llum ens ajuda a entendre la mort no com un final absurd, sinó com un pas, una pasqua, un anar cap al Pare.

A vosaltres, família i amics, Jesús us diu avui: no esteu sols. El vostre dolor és escoltat. Les llàgrimes no són inútils. L'amor que heu compartit amb l'Emili no s'ha perdut; continua viu, perquè l'amor ve de Déu i torna a Déu.

Per això, enmig del dolor, avui no ens quedem només amb l'absència, sinó amb l'agraïment. Donem gràcies a Déu per la vida de l'Emili, i li demanem que el seu testimoni senzill i fidel continuï animant-nos a viure com ell: amb pau al cor, amb mans treballadores, amb una fe arrelada en Jesús.

Que Maria, mare de l'esperança, l'acompanyi en aquest pas definitiu. I que nosaltres, confortats per la Paraula, puguem continuar caminant amb confiança, sabent que, com diu sant Pau, **“tant si vivim com si morim, som del Senyor”**.